

בעזרת השם יתברך

פרשת מצורע - פרק כ"ז

שויתי השם לנגדי תמיד

שמעתי ממורי [הבעל שם טוב], כי אדם השלם אם יזדמן לו איזה ביטול תורה ותפלה, יש לו להבין שגם זה הוא בידו יתברך, שדוחה אותו כדי שיתקרב יותר, בסוד "שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני וכו'" (שיר השירים ח, ג) ו"דברי פי חכם חן". וזה שכתוב (תהלים סז, ח): "שויתי השם לנגדי תמיד", וקל להבין. ("תולדות יעקב יוסף", וישב)

"**שויתי** השם לנגדי תמיד" - דהיינו, גם כשהשם כביכול "לנגדי" ודוחה אותי תמיד, עם כל זה "שויתי השם" - לדעת שהכל ממנו לטובתי.

שער הגהינום

עצות להינצל מגיהנם וגלגולים רעים

ואם הנך רואה שאתה משתדל להיות תואם עצמך לחיובי התורה וסר למשמעתם, הרי שאין חשוב כמותך לפי כללי התורה, שהם כללי השם יתברך, שעובד, כביכול, לפי כללי תורתו. ואם כן, מה לך ליפול מכך שלבני אדם יש כללים נגד התורה.

ובפרט מעלות הבזיונות - מי יכיל מעלתם, עד שאומר מהרח"ו: לו היה אדם יודע מעלת הבזיונות, היה מחפש אנשים בשוק עם תשלום שיבזוהו.

קפו **שכר** פרשת מצורע - פרק כ"ז **ועונש**

**"נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשן האש
ואל ילבין פני חברו ברבים"^א.**

לזכות לעולם הבא

כשחלה רבי אליעזר נכנסו תלמידיו לבקרו. אמרו לו:
"רבינו, למדנו ארחות חיים ונזכה בהן לעולם הבא.
"אמר להם: "הזהרו בכבוד חברכם... ובשביל כך תזכו לחיי
העולם הבא"^ב.

כל ישראל ערבים זה לזה

"כל ישראל ערבים זה לזה", לפי שהן כגוף אחד המחולק
לאיברים איברים^ג.

האם טעמת טעם יראת השם

"אם אין אתה אוהב נאמן לישראל, עדיין לא טעמת טעם
יראת השם. אם אתה מאמין שנשמתך היא חלק אלקי,
אם כן, כל ישראל אחד, שהרי אין באלקות חלקים חלקים"^ד.

מי שהוא בכעס שולטין עליו כל מיני גיהנם

אמר רבי יונתן: כל הכועס כל מיני גיהנם שולטין בו,
שנאמר: "והסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך", ואין
רעה אלא גיהנם^ה.

(א) סוטה י.

(ב) ברכות כח, ב.

(ג) על פי הירושלמי.

(ד) רבי משה לייב מסאסוב.

(ה) נדרים כב.

לדון את כל האדם לכף זכות

"והוי דן את כל האדם לכף זכות"^ו, וזהו סיבת מניעת הקטטה בין החברים וריבוי השלום, ולא עוד - אלא גם שדנין אותו מן השמים לכף זכות^ז.

נטילת ידים

לענין נטילת ידים שחרית^ח, כלל זה יהיה בידו של אדם, שכל מצווה אפילו מצווה קלה מדרבנן - מרומז בתורה הקדושה, וניתקנה על ידי אנשי כנסת הגדולה, שבהם היו כמה נביאים, על פי סודות גדולות ונוראות לתיקונים גדולים בעולמות העליונים הקדושים, גם לתיקון נשמתו וגופו. כי נטילת ידים של שחרית נזכר מפורש בזוהר הקדוש שהעתקנו לעיל, שקודם שנטל אדם ידיו שחרית נקרא טמא, ואחר שנטל נקרא קדוש. ובודאי אם האדם נותן אל לבו, ירגיש בעצמו, כי קודם שנטל, אפילו ידיו עליו כבדים; ואחר שנטל שלוש פעמים בסירוגין כדינו, נעשו עליו ידיו קלים: ובודאי תיקון במצווה זו של נטילת ידים נשמתו וגופו, לבד התיקון הגדול בעולמות העליונים. לכן שייך שפיר הלשון בברכה זו של נטילת ידים - "אשר קדשנו במצותיו"^ט, כי במצווה זו נעשה האדם קדוש כנזכר בזוהר הקדוש^ט. ובודאי חיוב על האדם לברך ברכה זו "על נטילת ידים" בשמחה רבה ועצומה, שבמצווה זו קידש אותנו, עם הישראלי, הבורא יתברך שמו ויתעלה, וכוונה זו יכווין האדם גם כן בנטילת ידים של אכילה, בהיות כי גזרו

(ו) אבות א, מו.

(ז) מנורת המאור.

(ח) עיין שכר ועונש חלק א' וחלק ב', ובזוהר הקדוש פרשת

פקודי, עיין שם.

(ט) ועיין בספר הקדוש קב הישר פרק י"ג באריכות.

קפח שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

רבותינו זכרונם לברכה על הידיים, ועל כן כשמקדש ידיו לאכילה, יכווין בברכתו כנזכר לעיל, ודי בזה למשכיל.

עונש לאחד שמתו שוריו על שחילל שבת קודש

פעם בא גביר אחד לפני הרב הקדוש בעל באר מים חיים זכר צדיק לברכה אב בית דין טשערנאוויטץ, והתנצל לפניו איך שהוא מחזיק רפת מהרבה שורים ושלח אותם לעיר וויען למכור אותם, ובדרך נפלו כמה שורים מחמת שהתחיל החולאת בשורים וכמה שורים מתו, ואמר לו הרב רבי חיים שאם יקבל עליו שביום השבת קודש לא יעבוד בהם שום מלאכה אז לא ימותו, ואמר לו שנוטריקון של תיבת שב"ת הוא כך, "שורך" בשבת "תעבוד", "שורך" בדרך "תמות", - "שורך" בשבת "תנוח", "שורך" בדרך "תלך".

שער הגלגולים

עוד מקצוע אחד היה לר' שלום, כשנתיים אחר עליתו לירושלים נפטר רבי בערל וועקער, "המעורר" שעסק במקצוע זה למעלה מעשרים שנה. הלה היה ידידו של רבי שלום, והוא השאיר אחריו צוואה כי הוא מוסר לו את מקצועו לעורר את יהודי ירושלים בעלות השחר לקום לעבודת הבורא. ומאז לילה לילה היה רבי שלום קם ל"חצות ואחרי גמרו "תיקון חצות" ופרק יום התהילים היה יוצא לבדו כאשר פנסו בידו לחוצות ירושלים וקורא בניגון מרגש: "קומו! קומו! לעבודת הבורא יתברך שמו!" תחילה התהלך בחוצות העיר העתיקה, ומשם היה פונה ויוצא את "שער יפו" וממשיך את קריאתו ברחובות ובשכונות של העיר החדשה דאז, כגון "מאה

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז **ועונש** קפט

שערים" "נחלת שבעה" "ימין משה" ועוד, ומשהאיר השחר חוזר לחורבה ומתפלל "ותיקין"

נוטרי העיר הערביים ברחובות ובשכונות, שכבר הכירו אותו היטיב היו מלווים אותו בדרכו ומהם היו עוזרים לו גם בניגונו.

לא חוס ולא קור עכבו את ר' שלום מעבודתו, כי על כן הוא חש עצמו כעבד הממלא את רצון אדונו, ספוקו היה רב כאשר יהודי ירושלים היו שומעים את קריאתו והתחילו נוהרים לבית הכנסת - משם היה בוקע תוך שעה קלה קול התורה ומעורר את העצלנים, אלו שקולו של ר' שלום לא הספיק להקימם ממטתם.

כמוכח מימי קדם היה הוא נראה בעיניהם של יהודי ירושלים בשעה שחפזו לבית הכנסת ותחת בית שחיים הטלית והתפילין. שעה ארוכה היה מסובב בכל בוקר, ובכל סיבוב וסיבוב עובר בסמוך לבית הכנסת, וכיון שנוכח לראות כי רוב הספסלים תפוסים, התחיל גם הוא בעצמו להתכונן לעבודת הבורא.

וכבר אמרו בדחני ירושלים: "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד" (ויקרא, בחוקותי) אחרי מאה ועשרים שנותיו של רבי שלום כאשר ינוח בארץ והאדמה תכסה עליו - ושכבתם ואין מחריד - לא יהא מי שיחריד את יהודי ירושלים משנתם לעבודת הבורא...

אלא שבין כך ובין כך ברוב חייו של רבי שלום בירושלם, לא קם לו מפריע בעבודתו הקדושה, עד שקרה מה שקרה.

באחד הימים כאשר רבי שלום מתהלך לו כדרכו באשמורת הבוקר ומפזם לו את פזמונו היומיומי, ארב לו אחד

קצ שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

מ"משכילי" העיר - אשר שנה ופרש בילדותו לבתי ספר חלוניים שנאסרו על ידי רבני ירושלים - והתיז על פניו עביט של שופכין...

רבי שלום לא ספר על הדבר כלל, בני משפחתו של ה"משכיל" בלבד ידעו על כך, והנה עוד באותו יום מת הלה באופן פתאומי. בתחילה לא נטו בני משפחת המת לקשר את הענין עם הכלמתו ופגיעתו ברבי שלום, אלא שתוך ימים אחדים נוכחו בכך עין בעין.

יומיים לאחר מעשה זה ורבי שלום עובר בדרכו ליד הבית שם קרה המקרה, והנה לפניו כלב גדול ואיום שחור מפחם, שרץ לקראתו בתנופה אחת, רובץ על ידו ומיילל, לא איש כרבי שלום גבור ירתע מכך, והוא ממשיך בדרכו עד שסיים את עבודת יומו, כאשר הכלב רץ אחריו כל הדרך. וכי מה יש בכך, חושב רבי שלום לעצמו כאשר כלב שוטה נשרך אחרי...

אולם גם למחרת נשנה הענין - הוא עובר על יד הבית שם הכלימוהו - בפעם הראשונה מיום בואו לירושלים, והנה אותו הכלב רץ לקראתו ביללה ורובץ על ידו, רבי שלום ממשיך בדרכו והכלב אחריו, גם הפעם לא שת רבי שלום לבו על כך אלמלא חזר הדבר בשלישית וברביעית, עתה נוכח רבי שלום כי דברים בגו, וביום החמישי עלה לבית הדין שבחצר ה"חורבה" וספר בהתרגשות את סודו.

רבני ירושלים שמעו את סיפורו בחרדה בתחילה נטו לראות בדבריו הזיה בלבד, אך רבי שלום כבר דאג לכך מתחילה, הוא קרא לשני עדים מחכמי הישיבות בירושלים שעוד מאשמורת אותו בוקר הועידם רבי שלום כדי לראות במחזה. הללו העידו כי כל דבריו אמת, אלא שהם גם הוסיפו וספרו על כך עוד בבוקרו של יום לבני משפחת המת, וכאשר

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש קצא

אחד מן המשפחה חמד לצון וקרא בשם המת, התחיל הכלב להשתולל וקפץ מלא זעם כנגד חלון הבית. עתה - מספרים העדים - בני המשפחה שבורים ורצוצים ומוכנים לקבל "סדר תשובה" אשר יורו להם חברי בית הדין.

הרבנים התייעצו ביניהם וכיון שנוכחו לדעת כי לפניהם ענין חמור מאוד, הוחלט לבקש את רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפעלד ששימש כאב בית דין להשתתף בדין תורה מסובך זה.

לא פעם היה רבי חיים משתתף בדיני תורה מסובכים, אך זו תקופה ארוכה אשר חולשתו גברה והוא מועט להופיע. היה זה כשנה לפני פטירתו, אך עתה לא ותרו הרבנים, וראש בית הדין הגאון רבי מרדכי לייב רובין ירד בעצמו לבית הרב ב"בתי מחסה" כדי לבקשו על כך. אלא שרבי חיים לא היה בשעה זו בביתו, והרבנית ספרה שרק לפני שעה קלה הלך ל"יתלמוד תורה" "עץ חיים" אשר בחורבת רבי יהודה החסיד, "הה" "הה", גנח מעט רבי מרדכי לייב מעייפות ואמר לעצמו הרב נמצא סמוך לבית הדין ואנוכי לא ידעתי.

מה עושה הרב בשעה זו בתלמוד תורה "עץ חיים" משתומם רבי מרדכי לייב כשהוא חוזר על אותה דרך בה הלך זה עתה, הוא מזרז את הליכתו, והנה הרב לקראתו, רבי מרדכי לייב לא עצר ברוחו, ושאל את הרב על פשר בקורו בשעה זו בתלמוד תורה.

"לא כלום" - משיבו רבי חיים אחד מנכדי יכנס בעוד כמה ימים לעול מצוות, והלכתי לבקש מהמלמד, שישתדל ללמדו בעל פה את כל התרי"ג מצוות"..."אמנם"- מוסיף הרב - "העולם נוהגין ללמד דרשה ופלפול ליום הבר מצוה, אך לדעתי אם הנער יודע ביום בו הוא נכנס למצוות את כל התרי"ג מצוות בעל פה זוהי הדרשה הנאה ביותר"...

קצב שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

ספר רבי מרדכי לייב לרבי חיים, את העובדא ברבי שלום גבור, ומוסיף שחברי בית הדין יושבים ומצפים שהוא הרב ישתתף במושב הדין תורה.

הרב שמע את הדברים והסכים לעלות מיד לבית הדין, הוא הכיר יפה את רבי שלום, אשר היה מאוכלי שולחנו הקבועים בכל שבת מברכים ובמועדים, נכדי הרב מספרים כי בליל הסדר היה הרב מכבד את רבי שלום באמירת "מה נשתנה" ובשאלת ארבעה קושיות, רבי שלום היה מקשה בנעימה מיוחדת, והרב התענג על כך ביותר.

הרב לא היה צריך לעדות כל שהיא על ספורו של רבי שלום, הוא ידע כי אם רבי שלום מספר, אין זו הזיה כלל, והכל אמת לאמיתה.

רבי חיים הופיע בבית הדין והרבנים וכל הקהל שנוכח שם חרדו לקראתו, לפי פקודתו נשלח שמש בית הדין להביא מיד את המשפחה. המשפחה הופיעה נכלמת, הרב התייעץ עם הרבנים לשעה קלה, וראש בית הדין הגאון רבי מרדכי לייב נתכבד על ידו בקריאת פסק הדין. רבי מרדכי התייצב ורעם בקולו:

"אביכם חטא בעוון כבוד מנשוא, הוא רצה להשתיק את קולו של ישראל סבא אשר עורר בלילה את יהודי ירושלים לעבודת בוראכם, **לכן נענש קשות ונשמתו נתגלגלה בכלב**, אשר מפריע את מנוחתכם גם בשעה שאחרים מחליפים ואוצרים כח לתורה ולתפילה".

"לפי הצעתו של הרב ובהסכמת חברי הרבנים" - ממשיך ראש בית הדין בדבריו התקיפים - "הננו לקבוע לכם סדר תשובה כדלהלן: היות ובירושלים נמצאים ברוך השם הרבה בתי כנסיות ורבים עוסקים בהם בתורה בלילה - ענין אשר אביכם רצה לעקור, הצעתינו הוא כי אחרי שתבקשו את

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש קצג

סליחתו של רבי שלום, מהיום והלאה תספקו אתם ללומדים משקה חם בכל לילה ובלילות החורף הקרים גם עצים להסקה – ובזה יכופר עוון אביכם...".

בני המשפחה קבלו את ההצעה על אתר, בכתב ובקבלת קנין. אכן עד השנים האחרונות היתה משפחה זו מוליכה בכל לילה תה וקפה חם לבתי הכנסיות ולבתי המדרשות עבור העוסקים בתורה, ועד לימינו אנו מוסיף אחד מנכדי המת לספק חומר להסקה בלילות החורף לבתי הכנסיות בירושלים.

ההסכם נכתב ונחתם וראש בית הדין פנה לרבי שלום: "אתה רבי שלום הננו מצווים עליך שכאשר תפגש שוב בנפש דוויה זו אמור לו בשם רבה של ירושלים וחברי בית הדין כי היא כבר באה על תקונה... וגם אתה מוחל לה בלב שלם"...

רבי שלום מרים מעט את ראשו הכפוף, ומנענעו לאות הסכמה.

למחרת, רבי שלום יוצא ל"עבודתו" הוא עובר שוב ליד ביתו של המת, והכלב לקראתו, רבי שלום נזכר בדבריו של רבי מרדכי לייב, והוא קורא בחזקה: " בשם רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפעלד ובשם בית הדין בעיר הקודש, הנני להודיעך כי נשמתך באה על תקונה, וגם אני הריני מוחל לך בלב שלם"...

כהרף עין נעלם הכלב מעיניו של רבי שלום, ומאז לא הופיע עוד...

תמים היה רבי שלום גבור, עוד באותו יום עלה לבית הדין והודה לרבני ירושלים על שתקנו והחזירו למקומה את נשמתו הדוויה של מי שהכלימו. (ירושלים של מעלה).

שֵׁעַר הַשַּׁבָּת

עונש לאשה בצרעת על שתפרה בשבת, והי' לה רפואה על ידי הרב הקדוש מפרימישלאן זכותו יגן עלינו.

פעם אחת באתה אשה עשירה אחת להרב הקדוש רבי מאיר מפרימישלאן זצ"ל בבקשה כי נצטרע רחמנא ליצלן וכבר היתה אצל הרבה רופאים ולא הועיל, אמר לה רבינו מדוע תפרת בשבת, ונבהלה האשה ותשתומם, אמר לה רבינו, מאיר אינו אומר שקר, התחילה האשה לבכות ותאמר בעלי לא הי' בביתו כמה שבועות, ובערב שבת אחר הדלקת נרות בא לביתו וחפשתי כתונת בעדו והי' הצוארון קרוע מעט ותקנתי אותו, וכעת היא מבקשת מרבינו הקדוש שיתפלל להשם יתברך וימחול לה ותתרפא.

אמר רבינו להמשמש שלו ארי' לך ותקרא את יוסלי חייט, וכבא יוסלי חייט אמר לו רבינו הן באת בקובלנא אלי שצריך אתה להשיא בתך הבתולה, אמר החייט הן, אמר רבינו להמשמש קח קולמוס ועשה חשבון, והתחיל המשמש לכתוב, בתוך כך בא אברך אחד מלבוב אמר רבינו האברך הזה יעשה החשבון, התחיל האברך לכתוב ב' מאות רו"כ נדן, ועל בגדים גם כן מאה רו"כ אמר רבינו להאשה המצורעת תני שלשה מאות רו"כ ותתרפא!

אמרה האשה שני מאות רו"כ יש לי אצלי, אלך ואקח בהלואה עוד מאה רו"כ ואתן לרבינו, הסכים רבינו והלכה ללוות ונתנה כל הסכום, אחר כך אמר רבינו תלך לרחוץ בהנהר ותקחי עמך את הכלה שתרחץ עמך, נתיירא החייט פן תזיק הרחיצה להכלה חס ושלום, הרגיש רבינו

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש קצה

והבטיחו שלא יזיק לה כלום, ואמר להאשה הזהרי שאחר הרחיצה לא תביט על בשרך.

ביום מחר הלכה האשה עם הכלה לרחוץ בהנהר ונדמה להאשה בשעת הרחיצה כמו עורה נפל ממנה להמים ותביט על ידה, וכשעלתה מן המים נשארה ידה מצורעת. ובאתה האשה עוד הפעם לפני רבינו בבכיה שידה מצורעת כמקדם, אמר לה רבינו למה הבטת על ידיך הלא הזהרתני אותך שלא תביט על בשרך, אמרה האשה הבטתי בלי כוונה, וצוה רבינו לקרוא עוד הפעם ליוסלי חייט, ובבואו אמר לו רבינו על הוצאות החתונה יש לך, אמר החייט לא, אמר רבינו להאשה הביאו עוד מאה רוי"כ על הוצאת החתונה, וביום מחר תלכי עוד הפעם לרחוץ עם הכלה, ותקשרי מטפחת על עיניך לבל תביטי על ידיך, וכן היה ונסעה האשה לביתה בריאה כאחד האדם.

מזה אנו רואים גודל כח הצדיק שהמעשה הזאת הוא כמעשה אלישע הנביא עם נעמן שר צבא ארם.

מדוע לא בא משיח?

הצדיק הקדוש רבי **מנדלי מקוצק** זי"ע היה אומר: אוהב אני אהבת נפש את הצדיק רבי **שלמה לייב מלנטשנא**, אבל טענה אחת יש לי אליו, **למה הוא צועק כל היום אל הקדוש ברוך הוא שישלח את משיח, מוטב שיצעק אל בני ישראל שיעשו תשובה, ומשיח יעלה ויבוא!** לא כך אמר ה' למשה: "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", (ועיין סנהדרין דף צ"ח עמוד א', ועיין אור החיים הקדוש פרשת בשלח).

שַׁעַר מִסִּירַת נַפֶּשׁ

אל יאמרו האומרים שאנו פונים אליהם שיקחו חלק בפעילות להצלת העם, מה לנו ולכל הדבר הזה שאתם מבקשים מאתנו להשתדל לטרוח להתאמץ ולייגע עצמינו לפנות אל העשירים שידבו לבם וירימו ידם לרומם ולפאר את בית אלקיננו העם אשר בחר בו, זוהי דרישה מדי גדולה, קרבן מדי גדול מאתנו, כי זוהי השפלה מאד גדולה להתבזות בזה שנדפוק על פתחי הנדיבים בעם, ומנת חלקינו תהיה אך ורק השפלות ובזיונות ותו לא, כי בקל ידחו אותנו מפתח ביתם בדחי אחר דחי בתירוצים שונים ובמשאות שוא ומדוחים למיניהם, א"כ מה לנו ומי אנו כי נכנס בעובי הקורה בזמן שיודעים אנו שלא נועיל כלום במעשינו.

אחים יקרים: על הטענה שמנת חלקכם יהי שפלות ובזיונות, האם גדולים אנו מאברהם אבינו עליו השלום אבי האומה שמסר נפשו עבור כבוד השם יתברך בסבלו בזיונות והשפלות כמו שכתב הרמב"ם בספרו (מורה נבוכים, חלק ג, פרק כט). וזה לשונו:

אין ספק אצלי שהוא (אברהם אבינו) עליו השלום כאשר חלק על דעת בני אדם כולם "שהיו מקללים ומגנים ומבזים אותו" התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור השם, וכן הדין לעשות לכבודו, עד כאן לשונו.

דהיינו שלמרות הקללות הגינתיים והבזיונות לא מנע עצמו מפעולותיו להודיע לכל באי עולם שהשם ברא העולם ומלואו ומנהיג את העולם כולו בהשגחה פרטית, ופרטי פרטית ומסיק הרמב"ם מזה, שמן הדין הוא לעשות כן. דהיינו שעל פי

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש קצו

הדין וההלכה עלינו לסבול בזיונות למען היהדות ולא נמנע מפעילותינו ועשייתנו בגלל הדבר הזה.

בא וראה מה שכתב היעב"ץ בספר מגדל עוז, עלית היראה:

בדברים הנוגעים ליסודות היהדות של התורה והאמונה, שלא תבהל אפילו לא מן המלאך, ולא מפני מלך, לא מפני החכם או עשיר או זקן, וכל שכן שאסור להתחשב באלו הלועגים ועושים צחוק מדברים אלו, ואפילו כשמדובר באנשים כאלו שכלפי חוץ הם מתחזים ליהודים דתיים, אל תסתכל עליהם כלל כי בתוך תוכם הינם אנשים מושחתים, ואפילו כשאף אחד אינו מסכים אתך, אדרבה, השכר שלך יהיה פי מאה.

כך כותב גם הגה"צ מהריא"ז מרגליות זצ"ל (ביאור בר יוחאי) שזה שמסתכל על הפרנס ועל הכבוד שלא ישנאו אותו ושותק, אז בודאי שיענישו אותו מן השמים, וכך כתב לי רב הסבא קדישא, שזה שובר את היהדות, ולכן האפיקורסים והרשעים התחזקו, ואפילו על החיים אסור להסתכל בזמן כזה, אפילו אם נהיה יחידים בעולם, ע"כ.

זאת ועוד בשמים מחשיבים מאד את הבזיונות שסובלים למען כבודו יתברך שמו. וכל מה שיתרבו הבזיונות חלקו יהיי יותר גדול בעת פקודתו. ולפום צערא אגרא ככל שתגדל העגמת נפש החלק לעולם הבא יגדל.

וכה"ג איתא בירושלמי דפאה פרק בתרא לענין גבאי צדקה וזה לשונו: ר' אלעזר הוי פרנס, חד זמן נחית לביתה אמר ליה מאי עבדיתון, אמר ליה אתא חד סיעה ואכלין ושתין וצלין עלך, אמר ליה ליכא אגר טב, נחית זמן תניין אמר ליה מאי עבדיתון אמר ליה אתא חד סיעה חורי (אחרת) ואכלין ושתין ואקלונך (ביזו אותך). אמר ליה כדון איכא אגר טב, עכ"ד הירושלמי.

קצח שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

וכן על דרך בכל מצוה ומצוה, יהיה תשלום גמולה לפי ערך הצער שהשיגו על ידי קיומה, וכהאי גוונא מצינו בתורה לענין קרבן ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגוי', שאמרו חז"ל אמר הקדוש ברוך הוא מי דרכו להתנדב מנחת סלת עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו, והכל הוא מטעם כי הקדוש ברוך הוא מביט על קיום המצוה באיזה אופן קיימה, אם מתוך הריוח או מתוך דחק ועוני, או שאר מיני בזיון, וככל שיתגדל הצער בעת קיומה יתגדל הריוח בעת תשלומה, וכמאמר הכתוב הזורעים בדמעה ברנה יקצורו.

ועל הטענה שלא נועיל כלום: דעו כי בעולם הבא משלמים ולוקחים בחשבון את עצם

היגיעה העמל והטורח עצמו עבור כל מצוה ומצוה ובפרט כשעוסקים למען הזולת והכלל כולו, ובמיוחד כשהמדובר הוא בהצלת קיום העם המתדלדל ומתמעט שנכרת ממנו אבר אחר אבר ובניו מתנתקים, ואנו נשארים מעט מן המעט כתורן בראש ההר, אין מחשיבים לפי התוצאות רק לפי המעשה אשר יעשו גם כשאינן מועילים בזה מאומה, כל תפקידנו בעולם הזה הוא אך ורק לפעול לעשות להשתדל ככל אשר בכוחינו, ביכלתינו ובאפשרותינו, ושוב פעם לעשות כי לא עלינו המלאכה לגמור, רק לדרוש לבקש ולהתחנן לא להתעייף ולא להתייאש אך לדבר לבאר להסביר ללא ליאות את גודל האחריות המוטלת עלינו, ומאתנו דורשים רק מה שבכוחינו וביכלתינו לעשות - שנעשה ותו לא.

החובה עלינו הוא לדבר לזעוק ולהתריע להרים קולינו, לשפוך צקון לבנו לפני אלה שבכוחם ובידם לעשות

לאלה שהשם יתברך חננם באונם ובהונם כפקדון אצלם כדי שבבוא העת והצורך ישתמשו בהם לעשיית רצונו וחפצו למלא חובתו שהטיל עלינו וישארו שומרים נאמנים לבעל הפקדון. אדרבא בזאת יבחנו אם אינם מועלים בתפקידם כשומרים

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש קצט

שאינם פושעים בשמירתם. אך לנו אסור להתיימשך גם כשמשויבים פנינו ריקם, כי אנו את שלנו עשינו ועושים, וכסיפור הידוע בענין העסקנות למען הכלל שרק בפעולות לבד למען הכלל כבר משתלם.

רק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם

בנושא של עסקנות למען הכלל יש אימרה מאוד אופיינית שנאמר בהמשך מהגאון רבי שמעון סופר זצ"ל מקראקא שאמר פעם אחת לעסקן ציבורי, שהרגיש את עצמו נפול ומיואש בעת שלא יכל לפעול בענין אחד ושתדלנותו לא הועילה.

העסקן הלך מביתו בליל הפסח באמצע עריכת הסדר כדי להשתדל עבור ענין נחוץ מאד וכשפעולותו לא הניבה פירות, היתה לו עגמת נפש מדוע ועל מה הפריע עצמו בחינם מעריכת הסדר.

הראה לו רבי שמעון את המאמר חז"ל (בירושלמי). שמספר לנו מעשה בר' אבהו שהיה מסתלק מן העולם וראה כל הטוב שמתוקן לו לעולם הבא, התחיל להיות שמח ואמר: "כל אלו לאבהו - ואני אמרתי: לריק יגעתי"...

רבי אבהו - הסביר ר' שמעון לאותו אברך העסקן - מצאנו הרבה פעמים בש"ס, שהיה עסקן גדול למען הכלל, תמיד הלך בשתדלנות אצל המלכות היה משתדל עבור עם ישראל והיהודים, כמובן שכך הוא מדרך השתדלנים שהרבה פעמים קורה שלמרות כל היגיעות והשתדלנות אין מועילים לפעול כלום.

ואז היה לרבי אבהו עגמת נפש מחמת זה והרגיש עצמו מיואש, ולא האמין כלל שמתוקן עבורו משהוא לעולם הבא. לכן היה כל כך שמח בשעת פטירתו כשראה כל הטוב שמתוקן לו לעולם הבא ואמר: כל אלו הם בשביל אבהו, ואני

כבר חשבתי אחרת שכל יגיעתי הוא לחינם ולריק. מכאן אנו רואים מוסר השכל שרק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם.

אתה אחראי על כל אחד ואחד מישראל שפנה עורף לה' לתורתו הקדושה ולעמו

למותר לבאר דבר שגם תינוקות של בית רבן יודעין אותו שהקשה שבכולן תוכחה ועל זה נאמר אוי לי אם אומר פן יהפך לי אוהב לאויב, ואוי לי אם לא אומר שעל ידי זה יחשב לי לעוון כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת נד.). כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נתפס על אותו עוון.

הגע עצמך אם יגיע לאזניך שעל ידך נשתמדו ויצאו מן הדת חמשה מישראל בודאי לא תמצא מנוח לכף רגלך על העוול הנורא הזה, ומאין אתה יודע שנקי אתה מזה.

הלא לדאבונינו לצערינו לחרפתינו ולבשתינו הרי כבר התנתקו מעם ישראל מליוני יהודים מאחיך היקרים והתבוללו בעמים זרים ואחרי בת אל נכר הלכו, ועדיין הסכנה מרחפת מדי יום ויום ורגע רגע והמציאות המרה טופחת על פניך, ואתה בוודאי שמעת מזה ויודע על כך, ואתה שלא לקחת חלק בהצלתם ועמדת מנגד באפס מעשה אחרי שהיה בכוף לעשות, בזמן הנכון ולא עשית, חלקך גדול בזה ומה יהיה מהיום, מהרגע הזה ולהלאה? האם עוד לא הגיעה השעה לחרף את נפשך ולעמוד כחומת ברזל מול גזירת השמד המרחפת על 7 מיליון יהודים בארצות הברית הנתונים בסכנה רחמנא ליצלן, האם נתת דעתך על כך שאתה שותף לכל הקורה אותם, אם כן למה לא תטה שכם לפעל בגוף נפש וממון כדי להציל לכל הפחות מהיום ולהבא את הניתן להציל! הבה ולא נשאיר ענין זה בסימן שאלה.

שַׁעַר הַתּוֹכַחָה

שכר המוכיח הוא כל כך רב שגם אם תשעים ותשע אחוז לא יקבלו דבריו ורק אחוז אחד יקבלו כדאי להחזיק בתוכחתו "הוכח תוכיח את עמיתך וגו' (ויקרא י"ט, יז).

ודאי שלא ינעם לאדם להיות מוכיח ומטיף מוסר בשעה שהוא רואה שכל פעולתו אין בה מועיל וכי השחית דבריו על אזנים ערלות. ברם, חייב אדם כזה ללמוד ממעשיה של מוכרת-התפוחים בשוק. כל היום היא עומדת על רגליה ליד סלי התפוחים ומכריזה בקולי קולות:

- תפוחים בזול! תפוחים קנו בזול! עבר אחד וראה אותה עומדת כך ופיה אינה פוסק מלצעוק ומלהכריז על סחורתה, ברם במשך כל אותו זמן שהתבונן בה לא סר אליה איש ולא מכרה אפילו תפוח אחד. אף-על-פי-כן המשיכה והכריזה: - תפוחים! תפוחים בזול!

פנה אליה אותו אדם ואמר: הגידי נא לי דודתי, הנה עומד אני כאן שעה ארוכה ושומע כיצד את מרעישה את השוק בקולך וכיצד את מכריזה על סחורתך בכל כוחך, ברם לא ראיתי עד כה איש פונה אליך וקונה ממך אפילו בפרוטה אחת; מה תועלת יש איפוא בצעקותיך - כלום אינך מכלה כוחך לריק?

צחקה האשה ואמרה: - וכי ממה אני מתפרנסת אם לא מתפוחים אלה? כל ערב אני חוזרת ובאה הביתה, מונה את כסף הפדיון ומוצאת שנשאר לי פרוטות מעטות כריוח ממכירת התפוחים במשך היום, המספיקות לי לפת לחם ולתבשיל כלשהו. מבין מאה אנשים

רב שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

החולפים ועוברים על פני שלי התפוחים שלי יש ויסור אחד ויקנה. לפעמים אף קרה שיסור אחד מעשרה ויקנה ממני - הכל כפי שיקרה המקרה באותו יום. ברם אם אפסיק להכריז על סחורתי מי ידע עלי ועל התפוחים שבסלי ומאין תימצא פרנסתי?

ודומה לכך ענין התוכחה. המוכיח המטיף מוסר, מצוה גדולה הוא מקיים ושכר רב מובטח לו על כך. אפשר ואפשר שתשעים ותשעה אנשים לא ישימו לבם לו ולתוכחתו, לא ישמעו אליו ואולי אף ילעיגו עליו. ברם אם יעלה בידו להחזיר למוטב אפילו אחד בלבד - והיה זה שכרו הגדול.

אבל אם אדם מתבייש או מתעצל להכריז על סחורתו בקולי קולות, הרי ודאי שאיש לא ידע עליו. ופרנסתו מאין תבוא,.

(משלי ה"חפץ חיים")

שכר המוכיח הוא כל כך גדול שגם אם יתקשה שלא יקבלו דבריו לא יתייאש ולא יתרפה מלהוכיחו

כל אלה הבאים לקיים מצוות "הוכח תוכיח", הבאים למנוע את חבריהם מלעבור על מצוות התורה - אל נא תרפינה ידיהם ואל נא ייעצבו אל לבם, אם יראו שאין הדבר עולה בידם על נקלה, שאין שומעים להם. ודאי, אין מלאכה זו קלה כלל וכלל. וכי לא יהיו כאותו חנווני הרוצה למכור הרבה סחורה - ובשעה שנכנס לחנותו לקוח קשה, כלום יעלה על דעת החנווני לכעוס על הלקוח על שום שהוא בררן או סרבן או מרבה לעמוד על המקח? כלום יעלה על דעתו לסרב למכור לו? וכי ראיתם מימיכם חנווני שיתלה שלט על דלת חנותו בזו הלשון: "כאן מוכרים רק ללקוחות טובים. לקונים קשים אין מוכרים!" ודאי שאין חנווני כזה.

מוכר חייב להיות סבלן מטבעו וותרן על מידותיו. חייב הוא לדעת לדבר על לבו של קונה ולשדלו בדברים רכים, שאם לא כן לא יוכל להרוויח את לחמו.

אדם שרוצה לשדל את חברו שיעשה דבר מצווה דומה לחנווני שרוצה למכור סחורתו, שהרי אף הוא יקבל שכר, כי גדול שכרם של המסייעים ידי עושי מצווה - אם יש כאלו המקבלים מהם מיד, כאותם לקוחות הנכנסים לחנות וקונים בלא עמידה על המקח - מוטב. ברם אם יש כאלה שאינם מקבלים מהם, כאותם לקוחות טרדנים וסרבנים, שאין הסחורה נאה בעיניהם והם עומדים הרבה על המקח - ידעו זאת המוכיחים ויבינו, כי יש להשתדל למכור גם להם ואף שכרם מזומן להם, כי בסופו של דבר גם אלו יקנו דבר-מה בחנותם.

הסגולה הכי הגדולה לאריכות ימיו של אדם הוא ההתעסקות בצרכי ציבור וזיכוי הרבים

הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע כשארגן את החברה "מחזיקי הדת" הי' נחוץ שארגון זו יתעטר בעטרת תפארת של ראש ומנהיג מפורסם וכו', ונתן עיניו בהגאון הקדוש ר' שמעון סופר זי"ע.

על מידתו הערכתו של מרן לרבי שמעון תעיד עובדת מינויו על ידי מרן לראש "מחזיקי הדת". מכיון שמינוי זה עמד בניגוד לרצונו של רבי שמעון להישאר מוצנע ומוסתר מעין רואים, מצא את העוז לסרב בראשונה לקבל את המינוי, בנמקו בענוות חן כי הוא אינו ראוי לאותה אצטלא.

התחנן על נפשו לא להטיל עליו המשרה, שתבטלו מהרבצת תורה. אולם חזקה עליו פקודת מרן, דברי מרן היו לרבי שמעון כדברי האורים והוא הרכין ראשו וקיבל את הגזירה באהבה. מרן אמר לו אז: מקובלני, שכל אדם מוטל

עליו סכום מצוות לעשותן בעולם הזה, ולאחר שמקיימן מסתלק הוא מן העולם - אלא שחבל הוא שאנשים כאלה יסתלקו מהר מן העולם, ולכך יש עצה, כפי שמצינו בפסוק: "חזית איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתיצב" (משלי, כב, כט). אם ראית איש מהיר במלאכתו שגמר את תפקידו ועליו להסתלק מן העולם, יש עצה להטיל עליו את המשימה של "לפני מלכים יתיצב", כדי שימשיך לפעול. גם עתה נחוץ לנו איש אשר לפני מלכים יתיצב ויעסוק בצורכי הציבור. לכן עצתי נתונה לך בזה לקבל עליך את הנהלת "מחזיקי הדת". משגבר עליו לחצו של מרן ביטל רבי שמעון את רצונו והסכים להצעתו של מרן.

(אדמור"י בעלז חלק ב')

מעלת העוסקים בצרכי צבור הגם שלא הועילו ביגיעתם כלום, לא ביטלו זמנם לריק רק ממלאים להם שכרם מן השמים, כאילו עסקו בתורה ומעשים טובים

ובאמת עיקר כוונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחדל אנחנו לעשות כמוהם ובפרט העוסקים בצרכי ציבור כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי ציבור וביטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלו למאן, אמר ליה לאבהו אמר ואני אמרתי לריק יגעתני וכו'. וצריך ביאור איך חס ושלוש יכפור רבי אבהו בשכר תורה ומצות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבואר בגמ' כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב ר' אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב, וצריך הרבה זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש רה

מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן ביטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דיבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי ציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והיינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקות צרכי ציבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים ואמר לא אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלימות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מיעט על ידי כן תורה ועבודת ה' וזהו אמרו לריק יגעת, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאוד.

(ספר הקדוש יערות דבש)

מי שמזכה את הרבים השם יתברך שומר עליו ועל זרעו בהשגחה מיוחדת שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, וזהו פשט הכתוב כל היום חונן ומלוה וזרעו לברכה

בספר דברי אברהם מסופר שבא פעם א' לבית רבו מרן החת"ס זצ"ל והתמרמר לפניו רבו, שעל ידי שהוא טרוד בקהלה גדולה, וגם בלימוד הישיבה, ולהשיב לשואל דבר, על ידי זה אין לו פנאי להשגיח על בניו ויוצאי חלציו, ולתהות על קנקנם במה שלומדים. והשיב לו, הלא דוד המלך עליו השלום אמר **"כל היום חונן ומלוה וזרעו לברכה"**, ואפשר לפרש הכוונה שמלוה ונותן אתכל היום שלו, דהיינו העת והזמן שלו לאחרים, ומשגיח עליהם, וזרעו מה תהא עליהם, על זה אמרו זרעו לברכה, ובזכות זה אף שהוא אין לו פנאי ועת להשגיח עליהם, השם יתברך ישגיח עליהם שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, ונהנה רבו מאוד מדבריו, ואמר לו נחמתי בני נחמתני, ואחר כך בשבת קודש בסעודה שלישית

סיפר החתם סופר לתלמידיו הפירש הזה, והפליא אותו מאוד, והוסיף לפרש בזה הפסוק (משפטים) "לא תהי משכלה ועקרה בארצך את מספר ימך אמלא", כי בגמרא דרש לא תהי משכלה ועקרה שלא תהי עקר מן התלמידים, וכיון שיהי לך הרבה תלמידים ולא יהי לך פנאי להשגיח על בניך כי תתן את ימך רק להשגיח על אחרים, על זה אמר השם יתברך את מספר ימך מה שאתה נותן לאחרים אמלא, להשגיח על בניך ובני ביתך שיהיו לברכה, ודברי פרי חכם חן.

(מובא גם כן בספר טיול בפרדס, ובספר שיח שרפי קודש)

שער השבת

גודל העונש של המחלל קדושת השבת מש"ס, ומדרשים, זוהר הקדוש, והפוסקים

א) על ידי חילול שבת נתפזרנו בגלות.

(תנא דבי אליהו רבא פרק כ"ו)

ב) מעשה באחד שרכב על סוס בשבת והביאוהו לבית דין וסקלוהו, לא מפני שראוי לכך אלא שהשעה צריכה לכך.

(יבמות דף צ', סנהדרין דף מ"ו)

ג) מתוך שלא מיחה ר' אלעזר בן עזרי' על חילול שבת הנעשה על ידי בהמתו של שכנתו נקראה על שמו, והושחרו שיניו מפני התעניות.

(שבת נ"ד, ביצה כ"ג, וירושלמי שם)

ד) המחלל את השבת אין לו מחילה לעולם.

(מדרש תנאים דברים ה')

ה) המחלל את השבת כעושה כל רע.

(מדרש תנאים דברים ה')

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש רז

ו) בעולם הזה אדם הולך ללקוט תאנים בשבת אין התאנה אומרת כלום, אבל לעתיד לבא אם אדם הולך ללקוט תאנה בשבת היא צווחת ואומרת שבת היום.

(מדרש שוחר טוב תהלים ע"ג)

ז) חד דוכתא אית בגיהנם לאלין דקא מחללי שבתא.

(זוהר הקדוש הקדמה י"ד)

ח) כל המחלל שבת בזדון אין לו הרמת ראש עד שיעשה תשובה.

(אותיות דר"ע, אותיות קטנות א')

ט) המחלל שבת אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים אין לו חלק לעולם הבא.

(אבות דרבי נתן פכ"ו)

מזוהר הקדוש

גודל העונש של המחלל קדושת השבת

א) אם אדם מבעיר אש בשבת, הקדוש ברוך הוא אומר אני כביתי האש שלא יתוקד ואתם מוקדים אותו אתם תתוקדין בגיהנם.

(תיקוני זוהר תיקון כ"ד, ס"ט:).

ב) אם מקיים מצות שבת הוא בצלמנו ואם לאו אין לו חלק בזרע ישראל.

(תיקוני זוהר תיקון מ"ז פ"ג:).

ג) אם אין ישראל שומרים השבת נאמר בהם "שלח תשלחי" שני גירושין.

(תיקוני זוהר תיקון ר' כ"א:).

ד) כל אלו שמחללים שבתות ומועדים בפרהסיא ואינם חוששין לכבוד בוראם, כמו שלא שמרו את השבת בזה העולם, כך

רח שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

אינם שומרים אותו בעולם ההוא, ואין להם מנוחה בגיהנם, רבי יהודא אומר שומרים אותו שם בעל כרחך.

(זוהר הקדוש חלק ב' ק"ג:).

ה) אלו הרשעים שלא שמרו את השבת לעולם אין אש הגיהנם שוכך מהם, וכל הרשעים שבגיהנם שואלין עליהם מה נשתנו אלו, מלאכי הדין משיבים להם אלו הם רשעים שכפרו בהקדוש ברוך הוא ועברו על התורה כולה בשביל שלא שמרו את השבת, והרשעים כולם יוצאים ממקומם לראות בהם, ומלאך אחד מכניס גופותיהם של אותם מחללי שבת לתוך הגיהנם לעיניהם של שאר הרשעים ורואים שתולעתם לא תמות ואשם לא תכבה, וכל הרשעים מסבבין אותו ומכריזין זה הוא פלוני הרשע שלא חשש לכבוד בוראו כפר בהקדוש ברוך הוא ובכל התורה, אוי לו, טוב היה לו שלא נברא, ושלא יבוא לדין זה ולבושה זאת.

(זוהר הקדוש חלק ב' קנ"א).

ו) כמו שאדם מקבל את הנפש רוח נשמה היתרים בע"ש בסבר פנים בעונג ובשמחה, כך מקבלים בעולם ההוא את הנפש רוח נשמה שלו כשיוצא מן העולם

(תיקוני זוהר תיקון ו' כ"ג:).

ז) השבת מכובד מכל שאר המועדים.

(זוהר הקדוש חלק ב' פ"ח).

ח) רוח שנקרא נגע ממונה על כל השולחנות שלא סדרו אותם בשבת בתענוגים כראוי.

(זוהר הקדוש חלק ב' רס"א:).

ט) מי שיש לו יכולת לעשות ענג שבת ואינו עושה נהפך לו ענג לנגע צרעת.

(תיקוני זוהר תיקון כ"א, נ"ח, וזוהר הקדוש חלק ג' רע"ג).

י) עמלק בא על ישראל על שלא שמרו את השבת

(זוהר חדש בשלח ל"ד:).

יא) הגורע עונג שבת כאילו גוזל את השכינה.

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש רט

(תיקוני זוהר תיקון רא, נ"ט:).

יב) המוציא בשבת מרשות היחיד לרשות הרבים גרים לשכינתא למהוי תהו ובהו חשך ותהום.

(תיקוני זוהר תיקון ל' ע"ג:).

יג) מאן דמחלל שבת אינו משומר מהקדוש ברוך הוא.

(תיקוני זוהר בהקדמה י"ב:).

יד) המשקר בשבת כאילו משקר בכל התורה.

(זוהר הקדוש חלק ב' צ'..)

טו) אלו שאין עושים תוספות לשבת ויום טוב אם הוא חכם חכמתו מסתלקת, ואם הוא עשיר עשרו מסתלק ממנו, והברכה נמנעת ממנו.

(תיקוני זוהר תיקון י"ט, ל"ח).

טז) המתענה בשבת ראוי לקללה ועונש, אלא כיון שיושב בתענית לתעניתו קורעין לו גזר דינו.

(זוהר הקדוש חלק ב' ר"ז:).

יז) אוי לו לאדם שאינו משלים את הסעודות בשבת.

(זוהר הקדוש חלק ב' פ"ח:).

יח) כל האמונה בסעודת שבת מצויה.

(זוהר הקדוש חלק ג' רפ"ח:).

יט) הגורע מסעודת שבת עונשו גדול.

(זוהר הקדוש חלק ב' פ"ח).

כ) הגורע חד סעודה בשבת מיתחזי פגימותא לעילא ומראה עצמו דלאו מבני היכלא דמלכא הוא, דלאו מזרעתא קדישא הוא ניהבין עליה חומרא דתלת מלין דינא דגיהנם.

(זוהר הקדוש חלק ב' פ"ח:).

כא) כששלחנו לא נסדר בתענוגים כראוי דוחים אותו אל הסטרא אחרא.

(זוהר הקדוש חלק ב' רנ"ב).

ר י ש כ ר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש

כב) כיון שיוצאת השבת כחות הסטרא אחרא יוצאין בחפזון ומשוטטים בעולם ורוצים לשלוט על עם ישראל, ולכך תקנו שיר של פגעים, וכיון שהם רואים את ישראל בתפלה ואומרים שיר זה ומבדילין בתפלה ומבדילין על הכוס הם פורחים מהם והולכים אל המדבר.

(זוהר חלק א' י"ד:).

כג) כיון שיוצאת השבת כל כחות הסט"א משוטטים והולכים בעולם ואש הגיהנם מתחיל ללהט.

(זוהר הקדוש חלק א' מ"ח).

כד) בשעה שישראל אומרים ויהי נועם במוצאי שבת כל הרשעים שבגיהנם אומרים אשריכם ישראל.

(זוהר הקדוש חלק ב' רז:).

כה) שבת שמא דקודשא בריך הוא כמבואר בזוהר הקדוש (שמות פ"ח) ועל כן אסור להזכירו במקום שאסור לדבר דברי תורה, וידעתי ממדקדקים במעשיהם שזוהרו להזכיר שם שבת ללא צורך.

(בני יששכר מאמר א' אות א').

כו) בספר רוח חיים (להרמח"פ זצ"ל) סימן פ"ד דלפי מה שכתב הרב חסד לאברהם דלפי הזוהר הקדוש הנ"ל גם שבת אין לומר במקום מטונף, לפי זה צריך לומר שב"א במקום שב"ת, ואם ירצה השם מעתה אהיה נזהר גם בשם שבת לומר "שבא" בלי נדר, עד כאן לשונו.

(שדי חמד פאה"ש כללים מערכת א' סימן ק').

כז) על ג' עבירות נשים מתות בשעת לידתן וכו' ועל שאין זהירות בהדלקת הנר

(שבת ל"א:).

כח) השבת ועבודה זרה כל אחת משתיהן שקולה כנגד שאר כל מצות שבתורה, והשבת היא האות שבין הקדוש ברוך הוא ובינינו לעולם לפיכך כל העובר על שאר המצות הרי הוא בכלל

שכר פרשת מצורע - פרק כ"ז ועונש ריג

רשעי ישראל אבל המחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כעובד
עבודה זרה כנכרי לכל דבריהם.

(רמב"ם הלכות שבת פ"ז הט"ו).

מורא מקדש

- משנה ברורה סימן קכ"ד סעיף קטן כ"ז -

כתב באליהו רבא בשם הכל בו, אוי לאנשים
שמשיחים בעת התפלה, כי ראינו כמה בתי כנסת
נחרבו, בשביל עוון זה ויש למנות אנשים ידועים על
זה.

- ספר יש נוחלין -

בכל עבירות לא ראיתי כהנה לרוע.

מגן דוד - טורי זהב

ועוד כתוב באגור שם בבית יוסף נהי דכתב הרא"ש
דצריכין יי דצייתי, מכל מקום חזינן דנהגו עלמא לצרף אף
על פי שמשיחים שיחת חולין אף על גב דלבי מגמגם דשמא
כל הראוי לבילה וכו' עכ"ל. יש להפליג על זה, דהיאך מביא
ראיה מן השוטים האלו שעושים איסור בהפסקת שיחה
בטילה אשר גדול עונם מאד? ובאמת אני אומר שחלילה
להצטרף עם אנשים פושעים כאלה כשאינן מניין זולתם.

קדושת צית הכנסת

איתא בדרשות חתם סופר

(חלק ב' דף שע"ט ע"ד) וזה תוכן דבריו:

אם אנו נוהגים בהם [בבתי מדרשות]
קודש אזי הם עתידים לקבוע בארץ
ישראל (מגילה כ"ט.) ויש להם גם עתה
קדושת ארץ ישראל, והתפלות
נשתלחות [משם] לשער השמים... אך

**אם חס ושלום אנו נוהגים בהם
בזיון ומדברים בהם דברים
בטלים, התפילות הולכים אל**

החיצונים והרי הם כעובדי עבודה זרה.

לפי דברי החתם סופר, בתי כנסיות ובתי
מדרשות שלנו הם כבר עתה חלק מארץ ישראל,
ויזכו גם להיקבע בארץ ישראל כחלק מבית
המקדש השלישי בזמן הגאולה על ידי משיח
צדקנו, שיבנה במהרה בימינו.